Ч. 52. Неділя 19 (6) марта 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

З Ради державної. — До ситуациї на Угорщинї. — Міністер Булиґін о своїй полїтиці. — По катастрофі під Мукденом. — Чутка про японьску фльоту.

На вчерашнім засїданю палати послів відчитано між внесеними інтерпеляциями також інтерпеляцию пос. Брайтера в справі якоїсь авдиенциї ґр. Водзїцкого у Цісаря. Після тої інтерпеляциї мав ґр. Водзїцкий поінформувати Цісаря о поступованю палати послів і Кола польского в справі внесеня пос. Шумаєра о ґарнізонових шпиталях. Ґр. Водзїцкий мав іменно поінформувати монарха о тім, що католицка фракция Кола польского під проводом пос. о. Пастора усунула ся від голосованя над сим внесенєм. Інтерпеляция добачує в тім інформованю впливане на свободу голосованя послів. Опісля приступлено до дальшої дебати над установленєм комісиї для розслїду справи віддїленя Угорщини від Австриї. Промавляв насамперед президент міністрів др. Ґавч а полемізуючи з пос. Лехером, доказував, що годі було австрийскому правительству мішати ся до того, коли король угорский відповідно до звичаїв конституцийних поликував до себе угорских полїтиків і радив з ними над ситуациєю. Инша річ, коли буде утворене нове угорске правительство; тодї австрийске буде мусїло поставити угорскому ряд питань і відповідно до одержаних відповідий з внесенями перед парляментом.

Покликанє президента угорского кабінету ґр. Тиси до Цісаря було несподіванкою для віденьских кругів. Припускають загально, що Цісар по вислуханю всїляких угорских полїтиків виробив собі ясне понятє о ситуациї і оно прибрало вже характер якоїсь методи в дальшім поступованю що до залагодженя кризи. Внаслїдок того мало настати змаганє, щоби справи не проволїкати і як найборше єї залагодити. В звязи з тим стоїть і подорож Монарха до Будапешту, котра назначена на сю недїлю.

З Петербурга доносять, що міністер справ внутрішних Булиґін дав кореспондентови анґлїйскої ґазети „Daily Chronicle“ на письмі слїдуюче поясненє своєї полїтики: „То лиш проста балаканина — каже Булиґін — коли говорять, що моя полїтика реакцийна. Моєю цїлью єсть лиш виконати реформи, заповіджені в манїфестї з дня 25 грудня. Я буду строго переводити тї реформи. Я годжу ся на участь представителїв народу в законодавстві, але під услівєм, що буде удержане самодержавіє яко основа Росиї. Я не думаю, щоби репрезентация народу прибрала вид земского собору. То лиш видумка ґазет, коли говорить ся, що має бути скликаний земский собор. Я рішучо за тим, щоби розширити самоуправу земств і поробити з них провінцийональні інституциї. Теперішні непокої мають двояку причину. Першою і головною єсть війна на далекім Всходї, а другою то важні похибки правительства і брак єго діяльности, що довело до наглої зміни старого правлїня Плєвого на невідповідну лагідну систему кн. Мірского. Не хочу пророкувати, що непокої небавком притихнуть. Огню не вгасили відразу. Я числю ся з поважною борбою. Поодинокі терористичні вчинки, як приміром убитє вел. кн. Сергія, не відведуть правительство на волос від тої полїтики, яку оно собі визначило. Але коли би тотї терористичні рухи повтаряли ся, то може бути, що через то, що правительство буде мусїло ужити всеї своєї сили до їх здушеня, переведенє реформ станесь неможливе. Я схарактеризував би мою полїтику тим, що она має успокоїти заворушені уми і дїлати реформаторско лиш на нормальній і природній дорозї. На питанє, чи зборам земств, які мають відбувати ся, щоби радити над справами місцевої адмінїстрациї, вільно буде займати ся високою полїтикою, відповідаю, що щось подібного не буде дозволене.“

Факт, що ґен. Лїневич іменований головним командантом манджурскої армії на місце Куропаткіна, треба, здаєсь, приписати тому, що Лїневич ще найлїпше виконав відворот своєї армії. Єму прийшло ся поборювати страшенно великі трудности в походї, єго армія

---

31)

Морскі розбишаки.

(З анґлїйского — Клерка Русселя).

(Конець).

Коли панна Манзель вийшла слїдуючого рана на поклад, побачила перед собою в віддаленю не цїлої морскої милї хороший зелений остров; чудесно відсьвіжуючий вид по такій довгій морскій подорожи, де не мала нїчого перед очима, лише безконечну водну площу. Вскорі по тім оба кораблї закинули якор.

Командант оглядав край крізь дальновид, але не міг відкрити анї слїду з полишивших ся на острові трох розбишаків.

Кольдвеля переведено з під покладу до комірки, в котрій лежав труп Тролльопа, заки єго не похоронено вечер перед тим. Божевільний злочинець вказував напади скаженої лютости і поводив ся так дико, що треба було поставити коло него сильного моряка з великим буком на варті. Так лежав він звязаний в своїй коїї і кричав, вив та хулив, виговорюючи такі страшні і кроваві злочини, що всїм, котрі то чули, волосє на голові ставало.

О одинайцятій годинї перед полуднем велїв командант спустити на воду човно і поїхав з вісьмома моряками на остров. Марґарета з сльозами в очах пустила єго від себе. Она пізнала вже розбишаків. Трех з них було ще на волї і з оружием на острові; в обороні своєї свободи певне не будуть щадити людского житя. З горячою молитвою на устах за свого Роберта глядїла она за човном крізь дальновид, аж оно не причалило до берега. Больдок і шістьох моряків вискочили на берег, двох прочих полишило ся яко варта в човнї. Мала громадка увійшла в густий ліс, що скрізь покривав остров, лишаючи тільки вузку смугу білого піску на березї.

Минули дві довгі години. Молода женщина не відступала від поруча і не зводила очий з місця, де командант з своїми людьми увійшов в ліс. Около першої години збігла она до каюти, аби покріпити ся склянкою вина, бо в своїй тревозї цїлком була ослабла.

Коли знов вийшла на гору, замітила на острові темну лїнію; приложила скоро скла до очий і пізнала в тій лїнії ряд, зложений з десятьох людий. Єї серце так сильно било ся, що она ледве могла удержати дальновид. Ще раз поглянула на берег. Було їх всїх десять, а між ними і Больдок, сьвіжий і здоровий.

Старший офіцир Митьюс був занятий на покладї якоюсь роботою. Радістний оклик дівчини звернув єго увагу.

— Ідуть вже, ідуть, пане Митьюс. Ведуть трех полонених.

Він лишив роботу і побіг на горішний поклад. Панна Манзель подала єму скло.

— Дійстно — сказав він, глядячи довшу хвилю на берег — они ведуть їх. Коли так, то найшли і золото.

Він поклав дальновид на бік і затер з вдоволенєм руки.

— Золото! — повторила Марґарета. — Я о тім цїлком не думала. А що як опришки не хотїли показати місце, де сховали, чи закопали скринї з золотом? Остров вправдї малий, однако досить великий, аби цїлий рік глядати за скринями і вкінци не найти їх.

— Они мусять мати золото — сказав Митьюс певний себе — инакше так скоро не вертали би.

Велике човно відбило від берега і вскорі можна було пізнати трех полонених: Кавендіша, Джонзона і Бирна. Коли їх привезено до корабля і они опинили ся на покладї, станули на вид панни Манзель як скаменїлі.

На приказ Больдока переведено Кавендіша і Джонзона на спід корабля, а Бирн пійшов за капітаном до єго каюти.

Марґарета приступила до горішної глипки і поглянула до середини. Оба мужчини сиділи коло стола; Больдок розпростер свою хустину, а Бирн рисував на ній якийсь плян на карту.

Чула, як нещасливий чоловік попросив о склянку пива; командант приніс фляшку і склянку з комірчини послугача і налив. Бирн випив і відтак почав плакати та серед плачу оповідати о біднім Мастереї.

Молода дївчина слухала з напруженою увагою.

Бирн оповідав, що сердечно любив нещасливого чоловіка; супротив чорного Кольдвеля

потерпіла була великі страти, але мимо того він анї не дав ся зайти Японцям, анї не лишив без помочи нїякого свого вiддїлу і остаточно вмашерував до Телїна мов би який побідитель з музикою і повіваючими хоругвами. Що стало ся з ґен. Кавльбарсом і єго армією та з ґен. Більдерлїнґом, нема й доси нїякої вісти. Про першого з них була чутка, що він тяжко ранений, пізнїйші вісти доносили, що єму удало ся перебити ся через ряди неприятеля; про другого була вість з Токіо, що він погиб, але потвердженя всего того нема й доси.

Военний кореспондент ґазети „Русь" стараєсь виказати причини всїх неудач росийскої армії, але при тім і доказує, що не можна всеї вини звалювати на Куропаткіна, хоч безперечно і він богато провинив ся. А головні причини були такі: Росияни не знали докладно сили японьскої армії анї її становищ; перед кождим атаком они вже на кілька днів наперед говорили о тім, рисували пляни на столах і т. д., а Японцї в наслїдок того могли завсїгди довідати ся, що Росияни думають робити; офіцири не мали мап і не знали, де обертають ся, а командуючі ґенерали так само не знали, куди вести войско (на то хиба найлїпший доказ тих 23 возів з мапами, які забрали Японцї); войско було вже дуже тим здеморалізоване, що мусїло заєдно уступати. А найбільшою виною Куропаткіна було то, що коли Хунхузи хотїли станути на услугах Росиян, він їх не приймив а они пішли відтак на службу до Японців і о всїм їм доносили; Японцї все знали, а Росияни нїчого.

З Сінґапоре наспіла вість, що на водах в проливі Малякка побачено сими днями японьску фльоту, зложену з 22 кораблїв. Здає ся, що се єсть фльота адмірала Тоґо, котрий мабуть рішив ся вже заатакувати росийску фльоту під командою адмірала Рождественского, котра все ще стоїть коло Мадаґаскару. Загально припускають, що небавком готово десь прийти до великої морскої битви. А що японьскі кораблї пливуть значно скорше, як росийскі, то єсть здогад, що Японцї хотять відтяти росийскій фльоті відворот до Червоного моря.

Новинки.

Львів, дня 18-го марта 1905.

— **Є. Е. н. Намістник** гр. Андрей Потоцкий виїздить нинї пополудневим поїздом в урядових справах до Відня.

— **Реколекцийні розважуваня** під проводом Впреосьв. митрополита Шептицкого, відбуваютьcя від понедїлка т. є. 13 с. м. в архикатедральній церкви сьв. Юра у Львові все о год. 6½ і будуть тревати довший час.

— **Подвижник асекурацийної ідеї.** В Кракові помер в 84-ім роцї житя Генрих Кешковский, довголїтний директор а опiсля куратор товариства взаїмних обезпечень в Кракові. Небіжчик перший виступив в краю яко речник ідеї взаїмних обезпечень і посьвятивши свою працю заснованому товариству кракiвскому, довів сю інституцию до найкрасшого розвою. До заснованя другого краєвого товариства „Днїстер" і до єго дїяльности відносив ся небіжчик все прихильно. Дирекция „Днїстра" не могучи взяти участь в похоронах за-для припадаючого засїданя надзираючої ради і зложити вінець на домовину покійника, уділила місто вінця даток 50 К на добродїйні цїли.

— **Перепони в еміґрациї до Америки.** Мінїстерство внутрішних справ одержало повідомлене, що американьский еміґрацийний комісар в Еліс Айлянд видав розпоряджене, на основі котрого кождий еміґрант, який не викаже ся, що має средства до житя і не подасть цїли своєї подорожи, не одержить дозволу висїсти на берег і буде відосланий назад до вітчини. Позаяк то розпоряджене може паразити богато еміґрантів на великі страти, а для многих поворот рівнав би ся прямо руїнї, мінїстерство звертає увагу на се розпоряджене і поручило також краєвим властям, щоби подали сю осторогу до публичної відомости, для інформациї осіб, що намірають еміґрувати до Сполучених Держав північної Америки.

— **Про руских поселенців в Арґентинї** з кольонії Апостолес, замістив п. Бялостоцкий допись в Gazet-ї Narodow-ії. В Апостолес — як пише п. Б. — є 4.000 руских поселенців і незначне число Поляків. Тамошні відносини виливають на Русинів убийчо як під материяльним взглядом так ще більше морально. „Люди давнїйше добродушні, совістні, тверезі і працьовиті, по кількох лїтах побуту під полудневим небом стають сварливими, несовістними, піяками, рівнодушними для родини, розпустниками і фальшивими". В Апостолес повно тепер коршем і шинків, а в них запивають ся рускі кольонїсти, а потім бють ся і розбивають голови другим. Причиною такого соблазняючого поведеня є по части розпука, туга за рідним краєм, минулорічний неурожай. а найбільше брак морального проводу. П. Бялостоцкий подає вкінци одну раду, як можна би уратувати тих людий: „Після мого пересьвідченя — пише п. Б. — се лихо змогли би виполоти зміж тутешних поселенців лише одні сьвященики, котрі ті лихі прикмети населеня знають, а знова те населенє має великий респект перед повагою сьвященика. Межи поселенцями в Апостолес є лише мале число Поляків. а за те поселило ся тут поверх 4.000 Русинів зі всхідної Галичини. Тим наглійним потреба приміру і науки їх власних душпастирів. Сьвященики, котрі в тутешних кольонїях сповняють душпастирский уряд, мимо своїх личних прикмет і примірного житя, не можуть належито виливати на поселенців, бо не походять з Галичини і не суть гр.-кат. обряду. Самі поселенцї жалують ся, що не мають своїх сьвящеників і о них допоминають ся. Не брак також між ними змагань, аби своїх сьвящеників спровадити до Арґентини. То-ж надію ся — кінчить п. Бялостоцкий — що кого та справа в краю (с. є. в Галичинї) найбільше обходить, то певно не занедбає заняти ся нею і найде способи до заспокоєня духових потреб галицких кольонїстів в Арґентинї.

— **Страйк робітників жидівских „мац"** вибух у Львові. Причиною страйку було основане картелю зі сторони пекарів і порішене ними зниженє платнї. Робітники, котрих єсть около 80, жадають 11-годинного дня робочого і управильненя платнї. Супротив того, що підприємцї не згодили ся на ті жаданя, отворили робітники власну пекарню, але власть промислова закрила єї з санїтарних взглядів.

— **Крадїж на почтї.** З Рожнїтова пишуть: В ночи на 11 с. м. невислїдені доси мимо енерґічного слїдства, злочинцї, допустили ся крадежи в тутешній почтї. Они виломили двоє дверий, підважили сокирою скринку прикріплену до під-

---

чув все якусь внутрішну відразу, але від коли він допустив ся ще скритоубийчого наміру на особі панни Манзель, став він єму ненавистний. Присягав ся, що нї він нї Мастерс навіть не причували, що приготовляє ся такий страшний злочин, але прочі дали на то своє призволенє, коли Кольдвель і Девенїр виступили з пляном зглядженя дївчини із сьвіта.

Марґарета не сумнївала ся нї на хвилю о правдивости того оповіданя; она пригадала собі тепер добре, що, як замітила, Бирн і єго приятель якось нїколи не годили ся разом з прочими розбишаками.

Заволодїло нею зворушенє. Мастерс утратив житє, гадаючи, що пімстить єї мниму смерть. Коли би був Кольдвель упав від єго кулї, тодї — так оповідав Бирн командантови — був би він сейчас визвав і Девенїра.

Марґарета крадьком отерла сльозу. Бідний! Отже він таки любив єї, а она о тім не знала. Зі зворушенєм пригадувала собі єго блїде лице — она була пересьвідчена, що колись той молодець мусїв бути дуже хороший. І той чоловік пішов на смерть задля неї. Лиш з трудом заволодїла собою, аби не розплакати ся; відступила від глицки, аби командант не замітив, що підслухувала, бо бачила по нїм, що послїдна часть Бирнового оповіданя була для него немила.

Відтак почула голос Больдока.

— Надію ся, пане Бирн, що ви мене не обманули — сказав строго.

— Нї, як Бог на небі! — відповів колишний актор хлипаючи — що я вам сказав, то чиста правда, сьвята, чиста правда!

— Добре — відповів Больдок. — Ідїть тепер до тої комірки і не виходіть, доки вас не покличуть. Ви у мене в арештї, то розуміє ся само собою. Доси не дали ви менї причини жалувати ся на ваше поведенє, в противности до всїх прочих; коли будемо мати золото знов на кораблі, то й ви будете вдоволені з мого поведеня супротив вас.

Зараз по тім появив ся командант знов на покладї, велів людям всїсти до човна і поїхав другий раз на остров. Тепер так спішив ся, що попращав Марґарету лиш кивненєм руки з човна.

Знов станула панна Манзель з дальновидом коло поруча.

Пів години по приїздї на остров появили ся моряки знов на березї, виходячи з лїса. Они несли тяжкі скринї і поскладали їх в човно. То повтаряло ся кілька разів, відтак відбили від берега і поплили до корабля назад.

Коли скринї переношено на корабель, стояв командант на покладї. Щасливий усьміх розъяснював єго велике, червоне лице.

Лише три години минуло від часу вказівок, які Больдок одержав від Бирна, а вже цїлий скарб опинив ся знов в давнім місци, в своїм засїку між вовною коло великого машту. Отвір знов закрито і командант видав приказ підняти якор і плисти в дальшу дорогу.

Заки то стало ся, приступив Митьюс до команданта. Він був так зворушений, що лиш з трудом міг говорити. Простягнув Больдокови руку, котру той мовчки стиснув.

— То щасливий случай — сказав командант — котрий зробить нас обох богатїйшими і імовірно також щасливійшими.

Відтак крикнув до бриґа, що недалеко від „Квін" стояв на якорі.

— Чи знаєте, пане Гарді, що маємо на покладї золото?

Гарді пожелав щастя грімким голосом. Командант повідомив єго відтак, що о заходї сонця гадає вернути на поклад „Веллеслея" та сейчас поїде разом з баркою.

Відтак оповів Больдок своїй Марґаретї і офіцирови, як він зловив трех прочих розбишаків та найшов скринї. Лїс на острові був дуже густий, так що він з своїми людьми лиш з великою осторожностию міг поступати наперед. Велика трава приглушувала їх кроки. Коли перейшли кількасот кроків, наткнули ся цїлком несподівано на осьвітлену полянку, посеред котрої стояло шатро з вітрильного полотна. При входї до него побачили они Бирна, котрий на їх вид станув мов задеревілий зі страху. Побачили дальше богато порожних фляшок і останки обіду, що лежали на земли перед шатром. Прочі два розбишаки спали в шатрі. В однїй хвили всї три зловлені і розоружені. На питанє Больдока, де суть скринї з золотом, засьміяв ся Кавендіш глумливо, але нї один не відповів нїчого. Але коли їм заявлено, що велике човно зловлене, що капітан Тролльоп погиб, а їх товариші сидять в кайданах на сподї барки „Квін", котра разом з королївским бриґом „Веллеслей" стоїть на якорі коло острова, поглянули на себе блїді і налякані. Але все ще не хотїли нїчого говорити, аж вкінци на дорозї до берега дав Бирн командантови крадьком знак і тихо єму шепнув, що в чотири очи скаже єму всьо, що справдї зробив пізнїйше в каютї барки.

Скринї найшли ся дїйстно в місци, вказанім Бирном, у вузкім, густо зарослїм ярі, під малим горбком. Як Бирн оповідав, від дня, коли їх перенесено з корабля, нїхто їх більше не отвирав. Вправдї думано о тім, аби за золото із одної з них купити корабель, однако при нарадї над тим, всї посварили ся, як взагалї у них водило ся, аж вкінци шістьох з розбишаків відїхали великим човном, аби напасти

логи і забрали єї разом з цілою готівкою, т. є. 943 корон і марками почтовими на квоту 1.200 корон. Касу розбиту без готівки лише з марками найдено на другий день на струтиньских ґаунтах під лісом над рікою Чечвою. Заряджено судове слідство.

— **Злодії в шкільних мундурах.** До склепу золотника Ел. Мандля при ул. Сикстуській у Львові, війшло вчера двох хлопців в шкільних мундурах і в шапках з відзнаками V-ої ґімназиї, аби купити перстень. Купивши перстень за 8 К відійшли і аж в якийсь час пізнїйше замітив золотник, що єму пропав перстень з брилянтом вартости 80 корон. Окрадений побіг сейчас по всіх заставничих банках і дізнав ся, що саме перед хвилею заставлено украдений у него перстень за 26 корон в львівскім акцийнім банку заставничім.

— **Небезпечний пакунок.** Сими днями найшли зелїзничі служачі в Перемишли в часі приходу особового поїзду зі Львова в ваґонї III. кляси під лавкою пакунок, в котрім було около 8 кільограмів стрільного пороху, кільканайцять метрів льонта до підпалюваня мін і инші вибухаючі предмети, котрі передано до переховання поліциї. Прикликані войскові знатоки заявили, що на случай вибуху цілий ваґон був би розлетів ся на дрібні кусники.

— **Непорозуміне.** На масковім бали, що відбув ся в Будапештї в ночи із 7-го на 8-го с. м., лучила ся кровава пригода. Одна панї іза своєї краси звертала на себе увагу загалу. З між него видїлювали ся найзавзятїйше три поклонники, які прямо потратили голови. Та при здемаскованю показало ся, що та гарна дама се перебраний столярчук Іван Антоль. Отсе відкрите ввело трех поклонників в таку дику розпуку, що в приступі люти закололи Антоля ножами на смерть.

† **Померли:** Йосиф Молчановский, пенсионований урядник поліциї і властитель реальности у Львові, дня 14 с. м., в 51-ім роцї житя; — Юлій Крушельницкий, почтовий асистент в Тернополи в 29-ім роцї житя; — Іван Кунцевич, б. сотрудник „Дїла" і редактор „Комара", дня 16 с. м. у Львові; — Єлисавета з Лозиньских Негребецка, дня 6 с. м., в 80-ім роцї житя, в Бандрові, у свого сина Юліяна Негребецкого.

Телеґрами.

Відень 18 марта. На вчерашній радї предсїдателів клюбів палати послів ухвалено радити на основі дотеперішної проґрами аж до слідуючої пятницї, а в слідуючу пятницю уложити нову проґраму.

Відень 18 марта. Рада державна має радити ще до 14 цьвітня. Від 24-го с. м. аж до 1 цьвітня не буде нових засідань, щоби комісия буджетова мала час до своїх робіт. Чехи домагають ся, щоби по скінченю нарад комісиї буджетової відрочено парлямент, а скликано на короткий час ческий сойм.

Париж 18 марта. Палата послів ухвалила вчера 519 голосами против 32 проєкт закона о дволїтній службі войсковій.

Петербург 18 марта. Петербургска аґенция телеґрафічна доносить з Чантафу: Куропаткін від'їзджає вечером до Петербуга, а Лїневич обнимає начальну команду.

Токіо 18 марта. Ояма доносить, що в Телїні застали Японцї великі склади зелїзничі подібно як в Ляоянї. Близько міста було величезні склади провіянту і пашї, з чого однак Росияни дві третини спалили. Добича Японців єсть величезна. На правім крилї богато Росиян дістало ся до неволї.

Варшава 18 марта. Залягаючі пересилки збіжеві на зелїзницях російских дійшли доси до 18.000 ваґонів. — На запитанє комітету міністрів історично-фільольоґічний видїл київского університету заявив ся одноголосно за знесенєм всякого обмеженя наложеного на малоруске письменство.

Відень 18 марта. В виду звісток в декотрих часописях о непевности судьби виделеґованих до російскої головної кватири ц. і к. офіцирів: підполковника Чічеріча і капітана ґр. Шептицкого доносять урядово, що після наспівшої нинї телеґрами підполковник Чічеріч знаходить ся в Харбінї, о теперішнім місци побуту ґр. Шептицкого доси не наспіла нїяка вість.

Льондон 18 марта. Times доносить з Петербурга, що Росияни не зовсїм уступають до Харбіна; часть іх іде до Кіріна і Владивостока.

Петербург 18 марта. (Петерб. Аґ. телеґр.) Відкликанє ґен. Куропаткіна зі становища начального вожда в Манджурії наступило з полишенєм єму титулу ґен.-ад'ютанта царя.

Льондон 18 марта. До „Morning Post" доносять з Шанґаю, що правительство хіньске іменувало Чао-Ешема віцекоролем Манджурії. Чао-Ешем мав конференцию з японьским послом в Пекінї і виїзджає безпроволочно до Манджурії.

Париж 18 марта. Воєнний кореспондент ґазети „Matin" доносить з Харбіна, що дня 8 с. м. хотів з Харбіна поїхати до Мукдена. Коло стациї Сінпінкі на поїзд, в котрім було також богато офіцирів і вояків, напали Хунхузи і убили одного офіцира а двох вояків ранили. Поїзд впрочім міг доїхати лиш до Телїна а відтак мусів вертати.

Господарство, промисл торговля.

— **Ціна збіжа** у Львові дня 17 марта. Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·50 до 8·60; жито 6·50 до 6·60; овес 7·20 до 7·60; ячмінь пашний 6·75 до 7·10; ячмінь броварний 7·25 до 7·75; ріпак 10·75 до 11·—; льнянка —·— до —·— горох до вареня 7·50 до 10·—; вика 10·— до 11·50; бобик 7·50 до 8·—; гречка 8·20 до 8·75; кукурудза нова 8·75 до 9·—; хміль за 56 кільо 200·— до 210·—; конюшина червона 50·— до 80·—; конюшина біла 45·— до 68·—; конюшина шведска 65·— до 80·—; тимотка 22·— до 34·—.

на який небудь переїзджаючий корабель і забрати єго.

Того самого пополудня мав комендант ще другу, довшу розмову з Бирном. Бідолаха, котрого перший виступ яко морского розбишака так сумно скінчив ся, оповів добровільно всьо, що знав, в надії, що комендант пізнїйше вставить ся за ним. І так оповів, що в Сїдне було загально звісно, що „Квін" має відплисти до Анґлії з великим скарбом золота. Одного дня стрітив єго на улици Тролльоп і спитав, чи не мав би він охоти прилучити ся до товариства людий, котрі постановили вєісти на барку яко подорожні і в часї їзди заволодїти кораблем і забрати золото. Коли він на те пристав, завів єго Тролльоп до хати одного чоловіка, назвищем Мойсей Джакобс, котрий мав дати потрібні гроші на то підприємство. Там пізнав він Кольдвеля, Девеніра і ще кількох инших. Позаяк товариство не було ще повне, наклонив він Мастерса прилучити ся до него. Сундерс, властитель бриґантини, котра мала в означенім часї явити ся коло острова Галльоран, був шваґром того Джакобса. Однако той мав пригоду на мори; упадаюча жердь небезпечно єго зранила і він мусів вернути до Сїдне. В день по повороті умер від рани.

По щасливій їздї прибули оба кораблї до Сїдне. Заряджене сейчас слїдство виказало, що Мойсей Джакобс щез без вісти. Він був найгірший з цілої тої шайки. Після обчислень мусїв він видати що найменше два тисячі пятьсот фунтів на розбишацке підприємство, отже потерпів немалу шкоду. І ту суму видав лише в надії, що бриґантина прибуде на час до острова. Звичайно люди, що належать до народности Мойсея Джакобса, не люблять таких непевних інтересів.

Комендант Больдок був якийсь час найбільше звістною личностию в Сїдне. Кождого дня ішли цілі громади цікавих, аби приглянути ся барцї і бриґови. Коли відтак пізнїйше вертала барка назад до Льондона, комендантом єї був вже Митьюс, котрого товариство корабельне іменувало капітаном.

Нагорода за відобране розбишакам золота, на котру комендант так тїшив ся, винесла двайцять тисяч фунтів і припала до подїлу всїм тим, котрі брали участь в викритю. Пайка Больдока перевисшила єго ожиданя; також і єго жінка, колишна панна Манзель, одержала щедру нагороду, бо без неї були би розбишаки скарб перевезли в безпечне місце і розбіглись би відтак на чотири вітри, так що й слід загинув би по них.

Девеніра і єго товаришів засуджено на дожизнену депортацию в карній кольонії на страшнім острові Норфольк, з вимком Бирна і Кольдвеля. Кольдвеля яко невилїчимо недужого уміщено в заведеню для божевільних. Бирна по переведеню процесу увільнено; помогло єму то, що признав ся до всього перед комендантом і причинив ся до викритя скарбу.

Подорожні і моряки висаджені з „Квін" на човна всї уратували ся і вернули до австралійских портів, лише панї Пикок не видержала; померла на кораблі і найшла гріб в глубинї моря. А сама задля скріпленя здоровля вибрала ся в дорогу!

Комендант Больдок полишив ся ще якийсь час в королївскій службі, але коли вертав з якої подорожи, дожидала єго молода жінка в хорошім домку серед цвитучого огорода і зелених дерев, а перед дверми цлюскотів малий водограй.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).